

JEDYNACZEK (3) *sb m*

Oba e prawdopodobnie jasne; -ã- (1) LubPs, -a- (1) Leop.

sg N jedynączeK (1). ◇ G jedynącZka (2).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Dem. od „jedynak” ‘jedyny syn’; unigenitus BartBydg, Vulg (2) : Unigenitus, yednorodny, yedynaczeK BartBydg 172b.*

W porównaniu (1): Y polożę ią [ziemię] iákoby płáč á zálobę iedynącZká [quasi luctum unigeniti] y oŧháteczne rzeczy iey iáko dzień gorŧŧki. Leop Amos 8/10.

2. *Człowiek ukochany (1) : RáčZze weyrzeć miły Pánye ná mnyę ŧłuŧŧkę ŧwego/ [...] Nye opuŧćZay yedynącZká ŧwego vbogyego. LubPs G.*

Cf JEDNACZEK

LW